

ANDET KAPITEL

Den uskrevne historie nedskrevet

Angelshill år 2006

”Det var Gabriel der råbte. Gud havde vist sig for ham og fortalt hvad Djævlen havde gjort ved Vlad Dracula. Gabriel havde været chokeret over sin herres ulykke og spurgte Gud, om han ikke kunne gøre noget.

Men det ville og kunne Gud ikke. Han havde for mange år siden, sørget for, at Gabriel og Maricea havde kommet i tjeneste hos Vlad Dracula. Uden nogensinde at have fortalte dem det, var det deres opgave at holde øje med Vlad og beskytte ham imod det onde. Nu var Vlad en levende død, en vampyr og ondskaben selv. Han ville bruge sine kræfter han havde fået foræret og udgyde hævn over sine fjender. Alt det på grund af Gabriel og Mariceas store fejltagelse.

Derfor forbandede Gud Gabriel. Han og hans familie skulle bringe Vlad Dracula til fald, dræbe ham, uanset hvor mange generationer og blod det måtte koste. Og for, at de ikke skulle glemme det, ville Gabriel forblive levende indtil den dag, Dracula døde, hvorefter han endelig kunne stede til hvile.

Gabriel spurgte, hvorfor hans søster ikke også blev forbandet, og blev forfærdet over den besked han fik. Vlad Dracula havde stødt på Maricea, bidt hende og gjort hende til en vampyr. Derfor sagde Gud også, at der kun vil blive født drenge i familien, da kvinderne ville falde for hans uimodståelige charme, og ligesom Maricea blive en udstødt. Gabriel blev rasende over Vlads påfund og lovede Gud, at Vlad snart skulle dø, for han måtte tage hævn.

Uden at Gabriel vidste det, blev hans ord til en forbandelse imod hans familie. Han kunne ikke dø, og hans familie forsøgte forgæves, at dræbe Vlad og Maricea, der stod ved Draculas side og senere blev kendt som hans brud. Familien hadede hende for dette, hadede at dele samme blod som hende og udstødte hende fra familien, opsat på at se hende lide.

Selv nu over 500 år siden er kampen stadig i gang. Vampyrerne er kun overtro for os, men i det skjulte kæmper Gabriels familie stadig imod kongen af alle vampyrer, Vlad Dracula og hans kone, Maricea.”

Hendes stemme blev hængende i rummet, da hun havde læst den sidste sætning højt. Hun stirrede rundt på de andre, for at se om nogen havde rakt hånden op. Ingen havde. De stirrede bare på hende.

”Flot, Aleera. Meget flot,” udbød mrs. Bransfield og klappede med hænderne. ”Kom så, lad os give hende en hånd!”

Eleverne klappede et par gange og stoppede så. Mrs. Bransfield var den sidste der stoppede med at klappe.

”Nogen der har nogle spørgsmål?” spurgte Aleera og så krævende rundt i klassen.

Ingen rakte hånden op og Aleera var på vej ned til sin plads, da en af drengene rakte hånden op.

”Jeg har et, Aleera,” sagde han kort, mens han iagttog Aleera, der traskede om bag katederet igen.

Aleera kiggede studerende på drengen. Det var ham den nye, der lige var startet i hendes klasse i dag; hun kunne ikke huske hvad han hed. I hendes øjne lignede han en af de der fyre, som var yderst specielle og ikke til at undgå at se; en af dem der fik mange blikke på gaden. Hans skulderlange ravn sorte hår, havde striber af neon blå og grønne farver, og hans iagttagende

øjne havde en dybblå farve, med en uhyggelig gul iris. Hans hud havde yderst bleg kulør og han kunne nemt gå som vampyr. Men på trods af hans særdeles særprægede udseende, havde han et kønt ansigt, der lige nu var anlagt i undrende folder; han tænkte over hende.

”Hvad er dit spørgsmål så?” spurgte Aleera.

”Hvordan er du kommet på denne spændende historie?”

I et kort øjeblik gled en trækning af nervøsitet over Aleeras ansigt, hvorefter den hastigt blev efterfulgt af et smil; ingen opdagede det, i de millisekunder det varede, men fyren sendte hende et mærkeligt blik til hende, en antydning af tilfredshed.

”Jeg har en meget vild fantasi,” startede Aleera, og stirrede falsk smilende rundt i klassen, mens hun håbede at folk ville hoppe på hendes tale. Hun havde overhovedet ikke regnet med, at de ville spørge om det.

”Og?” han lænede sig fornøjet tilbage i stolen.

”Hvad hedder du?”

”Nigel.”

”Okay, hør her Nigel,” begyndte Aleera og udtalte hans navn hårdt. ”Forleden så jeg en dokumenter udseendelse omkring forbandelser, og tænkte at det kunne jeg bruge til historie. Så opfandt jeg de to figurer Maricea og Gabriel, og fik dem passet sammen med de oprindelige data omkring Vlad Dracula. Så tilføjede jeg en dosis af fantasi og blandede det sammen og fik historien.”

”Du blandede nogle ting sammen, og fik en historie ud af det?” spurgte Nigel vantro.

”Ja, det gjorde jeg.”

”Det tror jeg ikke på.”

”Det burde du gøre, for det er sandheden,” sagde Aleera spidst; vreden dunkede i hendes pulsåre.

”Det gør...”

”Så synes jeg, at I to har diskuteret nok omkring at opfinde en historie!” afbrød mrs. Bransfield. ”Aleera tilbage til din plads og Nigel, tak for dit spørgsmål. Hvem er så næste?” mumlede hun for sig selv og stirrede på en liste. ”Amber Johnson, kom så her op, og fortæl os din version af, hvordan Vlad Dracula blev vampyr!”

Aleera satte sig på sin stol, bagerst i lokalet, mens Amber begyndte at læse højt af hendes historie, men Aleera undte ikke at høre efter. I stedet stirrede hun ind i Nigels baghoved, et par pladser foran hende. Det kan godt være at han måske var nysgerrig, men oppe bag katederet havde hun fået den mistanke, at han vidste at hun ikke selv havde opfundet den historie. At han vidste at hun havde skrevet sin families historie af. Men den kendte ingen, udover hendes familie. Hun var også den eneste der havde fået det irriterende spørgsmål ’Hvordan har du opfundet det?’. Selv ikke Seth Donovan, skolens dummeste dreng og pigemagnet, havde fået det spørgsmål, selvom hans historie havde været så fantasifuld, at den var en Oscar værdig. Med al den snakken om Superman, monster tunede køretøj og storbarmede blondiner, der ikke ejede noget tøj, udover undertøj, kunne han ikke modtage andet end en pris.

Aleera spekulerede over det hele timen igennem, og hun var overrasket da klokken ringede. Rundt omkring hende var folk i gang med at pakke deres tasker og nogle var allerede smuttet ud af døren. Hun pakkede hurtigt sine ting sammen og fulgte efter nogle snakkende piger, ud af døren.

Hun smækkede sin skabslåge op, så det bragede imod naboskabet. og hev fat i nogle af de bøger, hun skulle bruge til næste time. Da hun slog det i igen og dejede på låsen, fik hun øje på Nigel nogle skabe længere nede af gangen. Hun knugede bøgerne ind til sig, og gik ned mod ham. Netop som hun skulle til at åbne munden, ringede klokken til time, og Nigel styrtede af sted til time, efter at have låst sit skab. Han havde ikke lagt mærke til hende.

Aleera sukkede og gik af en anden gang, ned mod historie. Hun satte sig bagerst i lokalet, få sekunder inden at læren kom ind og lukkede døren efter sig. Så var man ikke velkommen til den time. Imens læren begyndte at snakke om borgerkrigen, gav Aleera sig til at stirre ud af vinduet.

Himlen udenfor var fuldstændig blå, med hvide vatskyer, der dovent svævede over den. Solen skinnede ned på skolen, men strålerne varmede ikke. Træerne der stod på skolens grund, var dækket af røde, orange og gulgrønne blade, der en efter en, dalede ned mod jorden, hvor nogle stærkt irriterede pedeller, var i gang med at samle dem op.

En bevægelse i vinduet fangede hende og et kort øjeblik stirrede hun på en komplet ukendt person, indtil hun opdagede at det var hendes ansigt, der var blevet afspejlet i vinduet. Hun stirrede nøje på hendes lettere solbrune, hjerteformede ansigt, der havde fået meget sol, efter sommerens uventede hedebølge. Hendes sorte hår bølgede rundt omkring ansigtet og stoppede ved skulderne, hvor hendes specielle og meget omtalte tøjstil, begyndte. Folk så hende som en særling, på grund af det tøj hun elskede at gå i, men hun kunne ikke se noget anderledes ved at gå i korsetter og stramme bukser, alle i sorte, røde og lilla farver. Rundt om halsen hang en halskæde hun aldrig tog

af, en engel i sølv, hængende i en kæde. Hendes mandelformede, bleggrønne øjne skinnede ud til hende fra vinduet.

”Aleera! Aleera Oradea!” sagde historielæren højt. Han var stoppet foran hende, med en stor, tyk læderindbundet bog i hånden, og stirrede ned på hendes med et fast og hårdt blik; rundt omkring ham sad elever og grinede hånligt af særlingen, der var faldt i staver over sit eget spejlbillede. ”Når du er færdig med at beundre dig selv i vinduet, så vil mrs. Bransfield gerne snakke med dig, i hendes klasselokale.”

Historielæren gik væk, og Aleera stirrede på efter ham.

”Det skal gerne være i dag!” kom det oppe fra tavlen.

Aleera samlede hurtigt sine ting sammen, smed dem ned i sin taske, kom vaklende på benene og gik over mod døren. Hun var ved at snuble, men hendes effektive træning hver dag, forhindrede hende at ryge med tuden først, ned i jorden og i stedet fik hun på et øjeblik balance. Hun sendt Sally Gresham, som havde spændt ben for hende, et blik der kunne dræbe og styrtede hen mod døren. Da hun havde smækket den i bag sig, lænede hun sig op af den og prøvede at køle sig selv tilpas nok ned, til ikke at gå ind og brække en hals eller to.

Da hun få minutter senere stod foran mrs. Bransfields klasselokale, og bankede på. Mrs. Bransfield åbnede hurtigt døren og lukkede den igen, da Aleera atter den dag var inde i klasselokalet.

”Sæt dig ned Oradea.”

Aleera satte sig ved bordet tættest på katederet, hvor mrs. Bransfield havde taget plads; Aleera stirrede afventet og nygerrig på lærerinden, der bare kiggede igen.

”Hvad var det du ville tale med mig om, mrs.?” spurgte Aleera. ”Vel ikke noget alvorligt?”

”Har du skrevet den historie du læste højt her i timen i dag, Aleera?” spurgte mrs. Bransfield og stirrede på Aleera med indtrængende øjne.

”Ja, det er det da!” udbrød Aleera fornærmet, men med hjertet siddende oppe i halsen. Hvordan havde hun fundet ud af, at hun havde skrevet sin families historie af? Havde Nigels snakken gjort hende nervøs?

”Selvfølgelig, sådan ville alle sige hvis man spurgte dem om det. Uskyldig til det andet er bevist,” mumlede mrs. Bransfield og undgik Aleeras blik. ”Men desværre forholder det sig sådan, Oradea, at der er bevis på at du har skrevet din historie af.”

”Jeg har ikke skrevet min historie af! Hvordan kan du sige det? Den historie findes ikke på skrift! I så fald har jeg aldrig hørt om den!”

”Den findes på bog, og jeg ville aldrig have fundet ud af det, hvis ikke Negrescu havde fortalt mig om det. Han vidste mig bogen.”

Aleera stirrede undrende på lærerinden. ”Hvem er Negrescu?”

”Ham den nye dreng, Nigel Negrescu.”

”Nigel?” vreden boblede atter i Aleera. Ikke nok med at han skulle spørge om, hvordan hun havde fundet på den historie, så skulle han også sige at hun havde skrevet af!

”Ja, Nigel. Han sagde også at det var derfor han stillede dig, det spørgsmål om hvordan du havde fundet på det. Nu jeg tænker over det, så så du noget nervøs ud over spørgsmålet. Hvor så du den dokumenter henne? Hvilken kanal?”

”En rumænsk tv-kanal. Det gælder om at kende sine rødder, siger min far i hvert fald.”

”Nå ja, din familie stammer fra Rumænien,” sagde mrs. Bransfield. ”Men det skal vi altså ikke til at snakke om. Du har skrevet af fra en bog, der handler om nøjagtig det samme.”

”Sådan en bog findes ikke!”

”Oradea, afbryd mig ikke! Den findes skam! Negrescu viste den til mig. Jeg havde aldrig set den før, men den var nøjagtig skrevet af.”

”Jeg skrev ikke af!”

”Fortsætter du med at sige det, giver jeg dig en eftersidning. Er det ikke nok med at du får et D, på grund af afskrivning, Oradea?”

”Et D?” udbrød Aleera overrasket. ”Men jeg har jo ikke...”

Mrs. Bransfield løftede fingeren og Aleera stoppede. Hun måtte ikke få en eftersidning, hendes far var sur nok på hende i forvejen. Mrs. Bransfield kiggede på sit armbåndsur og tog sin taske over skulderen.

”Jeg går altså nu. Tænk over det du har lavet, og finde selv på dine ting, næste gang!”

”Hvad hed forfatteren? Hvad var titlen på bogen?” råbte Aleera, da lærerinden var på vej ud af døren; hun stoppede.

”Det ved jeg faktisk ikke. Han tog hurtigt bogen væk igen, men du burde jo vide det, du har jo skrevet den af. Jeg er nu også ligeglads, jeg fik set beviser,” hun strøg ud af døren. ”Din far får desuden dette at vide, Aleera Oradea!”

Døren gled i med et klik.

Aleera sank udmattet tilbage i sin stol. Hun havde ikke gjort noget. Godt nok havde hun ikke selv fundet på den, men bare genfortalt sin families slægtshistorie og forbandelse, og nu fik

hun et D! Og hendes far ville få det at vide. Men han måtte da undre sig, at deres historie var udgivet på bog, når ingen i familie havde nedskrevet den. Hun måtte fortælle det, med det samme.

Aleera styrtede ud af det tomme klasselokale, videre ned af gangene, samtidig med at skoleklokken ringede fri fra skole og fortsatte ud til busstoppestederne, hvor hun forpustet gav sig til at vente; hun var den første til at stige ombord på bussen, der gik mod den vestlige del af Angelshill. Hun udså sig en plads bagerst og så til mens bussen blev fyldt op med fnisende teenagepiger, fodboldsnakkende drenge og udskud, som hende selv, der enten stak hovedet i en bog eller stirrede rundt. Da alle pladser var fyldt op, satte bussen rystende i gang og sendte stød op gennem de grønne plastisksæder.

Hun lukkede alle de samtaler eleverne førte med hinanden, ude af hovedet og tænkte inde i sit ophidsede sind, på den bog Mrs. Bransfield havde nævnt. Hun kunne virkelig ikke forstå det. Hvordan kunne der være blevet udgivet en bog, omkring hendes familie, uden at ingen vidste det?

”Aleera!” en stemme hev hende tilbage fra tankernes verden.
”Aleera!”

Skråt overfor hende sad Sally med øjnene lysende af skadefryd.

”Hvad er der Sally?” spurgte Aleera og satte sig ret op på sædet, efter at være gledet langt ned.

”Hvad ville mrs. Bransfield? Give dig et E?”

”Det skal du ikke blande dig i.”

”Gav hun dig et E? Et E!” grinede Sally højt, så folk adskillige sæder længere fremme, vendte blikket mod dem.

”Nej, hun gjorde ej. Hun roste mig bare over at jeg endnu engang har fået en bedre karakter end dig. Men det er nu ikke så svært. Er det ikke et F du altid får?”

”Hold kæft Aleera!” hvæsedde Sally sammenbidt; al latteren var forsvundet som dug for solen.

”Så man må ikke drille dig, når du må drille en?” Aleera kunne atter den dag mærke raseriet boble og syde i sig. Hvorfor skulle alle mennesker absolut gøre hende sur? Først Nigel, så mrs. Bransfield, så Nigel igen med hans bog og nu Sally. Den næste person der irriterede hende, kunne hun ikke love noget. Hun ville gå amok.

”Du er altid så kæphøj, hva? Tror du er sej, men du er bare et misfoster. Jeg kan ikke fatte at dine brødre er så anderledes fra dig. Ved du hvad Aleera?”

”Hvad skal jeg vide af dit *ih så* interessante sladder?”

”At jeg har noget kørende med Nathaniel.”

”Virkelig?” spurgte Aleera og rejste sig op fra sit sæde; Sally trak sig hurtigt længere ind på sit sæde. Aleera smilede, og tog tasken over skulderen. ”Det tror jeg ikke på. Han er mere særling end jeg er! Han er af den type du aldrig ville kunne lide.”

”Tror du virkelig at du er så smart? Alle ved jo at du græder over din døde mor. Som ikke kunne klare dig, og dræbte sig...”

Aleera, der havde været ved at gå, vendte sig lynhurtigt om og før nogen så meget som kunne blinke, havde Aleera stukket Sally en lussing så højlydt, at klasket mellem hånden og kinden, gav genlød i hele bussen. Hun stormede op til døren og steg som den første af, da bussen holdte, ved et idyllisk villakvarter. De andre elever der også var steget af, holdte sig væk fra hende og gik sammen eller alene hjemad.

Aleera vendte selv næsen hjemad, og gik ned langs de velplejede haver, og majestætiske stående villaer. En hun gøede bag et stakit da Aleera gik forbi; en kat gik på lette poter over vejen længere fremme. Da en lille grusvej stødte på villavejen, drejede Aleera ind på den og gik op langs indkørslen. Et stykke længere henne, og langt væk fra den perfekte villavej, rankede et stort victoriansk hus sig.

Dens træpanel var malet i lette pastelgrønne farver og stod i flot kontrast til de hvide gelænder på verandaen og altanerne. Højt over det hele kransede et sort tag. Solen gav genspejl i de mange vinduer og på taget, i et af de runde dele af huset, hang det amerikanske flag.

Netop da Aleera havde sat sin fod på første trappetrin, tordnede en bil op af den grusbelagte indkørsel. Den stoppede lige foran garageporten, og motoren stoppede med at brumme.

”Aleera!”

En tolvårig gammel dreng kom løbende hen mod hende, efter at være stået ud af bilen. Hans hår, som havde samme farve som hende, blafrede af den pludselige vind der var kommet, da han var begyndt at løbe. Han stoppede forpustet foran hende.

”Hvad er der Brendan?” spurgte hun og så nøje på sin lillebror.

”Hej!” pustede han og løb ind i det victorianske hus, inden hun kunne nå at få fingrene i ham.

”Jeg hader når han gør det der!” udbrød Aleera irriteret og holdte øje med døren, Brendan var smuttet igennem.

”Du burde da ved at være vant til det.” lød en ung mands stemme bag hende.

”Det burde jeg,” sukkede Aleera. ”Men det er altså Brendan vi snakker om. Han laver altid nye ting. Det burde du da vide, Nathaniel.”

Hun vendte sig om og stirrede sin ældre bror ind i øjnene. Hans bleggørne øjne gloede igen, bag det lange pandehår, som lå glat ned over hans pande, næsten ned i øjnene, mens resten af håret var sat pjusket op med gele; han lignede en der lige var stået op. I det ene af hans øjenbryn, sad en ensom piercing; hun hadede den virkelig.

”Du burde ikke have den dér,” udpegede Aleera.

”Hvorfor ikke?”

”Den er ikke på mode.”

”Og siden hvornår, er du, begyndt at interessere dig for, hvad der er på mode og ikke er? Du må have spist noget af kantinemaden i dag. Det kan kun være det,” sagde han med en falsk og forbløffet stemme.

”Jeg er aldrig med på moden, Nathaniel, jeg påpegede bare hvad andre mener,” sagde Aleera kort og bevægede sig over mod huset, sammen med Nathaniel. ”Jeg kan desuden hellere ikke lide den.”

”Det har du aldrig kunnet. Du har altid været noget for dig selv.”

Nathaniel greb omkring hendes hoved, holdte det i et jerngreb og gnubbede hendes hår, så det blev endnu mere uglet end nogensinde før. Aleera skreg af lige blandet overraskelse og vrede. Hun greb fat omkring hans arme, pressede sin krop opad, stod i et millisekund på hænder, og landede på jorden efter at have lavet en saltomortale ud af hans greb. Hun vendte sig irriterende om og stirrede på sin ældre bror, der var ved at falde om af grin.

”Meget flotte reflekser, Aleera,” grinede han mellem hvert åndedræt.

”Tusind tak, Nathaniel, lad os tjekke dine!”

”Ikke i dag søs. Jeg skal andet i dag.”

Nathaniel gik op af trappen til verandaen og trådte ind gennem den åbne dør; Brendan havde ikke lukket den efter sig, og det var koldt i dag. Aleera gik efter ham og da hun gik ind i entreen, lukkede hun døren efter sig; den gik lydløst i. Hun smed sine sko på gulvet og hang sin jakke op på en elegant, sølv knage. Hun kastede sin taske over skulderen, gik gennem køkkenet og op af vindeltrappen, der tog al pladsen i en af de runde udbygninger.

Da hun trådte ind på sit værelse, sad Brendan der allerede på hendes seng, med benene svingende frem og tilbage under sig. Aleera smed sin skoletaske over i et hjørne og tog noget tøj ud af sit skab. Hun styrtede ind i det badeværelse, der hørte til hendes værelse, så hun var fri for at dele værelse med seks mennesker af hankøn. Hun hev sit tøj af og iførte sig tøjet fra skabet, et par træningsbukser og en tanktop, og satte sit hår op i en høj hestehale. Hun lod tøjbunke være tøjbunke, og gik i ud værelset igen, hvor Brendan nu lå fladt på maven i hendes seng; han løftede hovedet da hun trådte ind.

”Skal du igen ned og træne?” spurgte han.

”Ja, jeg skal af med mine aggressioner,” svarede Aleera og tog sin halskæde med englevedhænget af, hun stirrede betaget på det.

”Det skal du da tit.”

”Folk irriterer mig rigtig tit.”

”Kan du bare ikke droppe det i dag?” spurgte han bedende.

”Gabriel kommer på besøg.”

”Nej, desuden vil jeg gerne være parat hvis en vampyr angriber mig,” sagde Aleera rystende på hovedet; hun lagde halskæden ned på sit natbord. ”Sig til Gabriel, at vil han hilse på mig, kan han gøre det nede i kælderen. Jeg regner med at tage på vampyrjagt i nat.”

”Far vil ikke give dig lov.”

”Og hvad så? Jeg gør det bare alligevel!”

Aleera drøede ud af sit værelse og tog trappen i tre trin af gangen. Inde i deres eget private bibliotek, hev Aleera fat i et håndtag under farens skrivebord og bag stolen, gik en af reolerne, lydløst indad. Hun fumlede sig ned af trappen i halvmørke, og da hun for foden af trappen, tændte for lyset, gik reolen stille i.

Hun stod nede i den hemmelige kælder, under hendes families hus. I det ene område af det store rum, på størrelse med huset, var et træningsområde indhegnet af et hegn af jern; boksebolde, madrasser og et par menneske høje dukker, med halmen strittende ud af stoffet, efter godt brug af dem.

I den anden ende, stedet hvor trappen var, hang sværd og katanaer på væggen, på hylder under var adskillige knive og dolke, mindre sværd, kors og kristne symboler, samt speciel fremstillede pistoler, indeholdende sølv patroner.

Aleera trådte over til et af bordene og trak i et par sorte og godt polstrede handsker. Hun gik roligt over til træningsområdet og stillede sig foran en af bokseboldene. Hun begyndte med roligt at slå mod den, men efterhånden blev det hårdere og hårdere, vildere og vildere.

Hun slog og slog, så det gjorde ondt i hendes knoer, men jo mere hun baskede med boksebolden, mærkede hun den vrede, der var blevet opsamlet i løbet af dagen, forsvinde ud gennem

hænderne og ind i boksebolden. Hendes åndedræt blev tungt og hendes hjerte slog endnu hurtigere; pulsen baskede derud af. Raseriet over Sally, Nigel, Mrs. Bransfield og bare at hele dagen var en værre lortedag, forsvandt en for en, og til sidst stod Aleera forpustet tilbage, helt tom.

Hun slog til den en sidste gang, og greb den, da den susede tilbage mod hende; hun lænede forpustet hovedet op mod den, og åndede dybt ud.

Da pulsen ikke længere dunkede som et lokomotiv i hendes pulsårer, gik hun over i den anden del af rummet og tog en katana ned fra væggen, samlede en håndfuld kastestjerner og et par daggert. Hun slæbte det hele over mod træningsdelen, og stillede sig foran halmdykkerne; deres døde, optegnede øjne stirrede stift på hende, og deres munde var frosset i et ondt smil, så de spidse hjørnetænder blev blottet.

Aleera lagde varsomt daggertene og katanaen ned på en af de hårde madrasser, og tog alle kastestjernerne i den ene hånd. En for en, tog hun dem i spidsen og kastede dem hurtigt efter hinanden, hen mod halmdykkerne; hun ramte i ansigtet eller brystet alle gange. Hun hev dem ud af det udforede stof og kastede dem igen.

Efter at have kastet dem i avancerede rækkefølger, fra forskellige positioner, gik Aleera over til de små daggert, og kastede, ligesom ved kastestjernerne, dem hen mod de vampyrlignende dukker.

Da hun var henne for at hive dem ud, susede en stor kniv forbi hende, og landede i vampyrens hoved, kun få centimeter fra Aleeras eget ansigt. Hun stivnede med det samme.

Rank som et bræt, stod Aleera med ryggen til, og spejdede ud af øjenkrogen, efter den katana hun havde taget med. Den lå på

en af madrasserne, lige inden for rækkevidde. Hun måtte handle hurtigt.

I flyvende fart og elegant som en kat, sprang Aleera ud til siden, greb katanaen, slog en kolbøtte over madrassen, og kom op at stå; katanaen pegede mod angriberens hals, netop som et andet katana blev lagt mod hendes hals.

”Meget flot, Aleera. Gode reflekser og du holdt hovedet koldt,” roste doktor Gabriel Oradea den fireogtyvende. Han smilede til hende og hans bleggrønne øjne, fuldstændig magen til Aleeras, glimtede i lyset fra de skærmløse elpærer.

”Tak far,” sagde Aleera, men fjernede ikke sin katana; hun havde stadig det andet pegende ind mod hendes pulsåre.

Doktor Oradea fjernede katanaen og stak den i dens hylster. ”Du kan godt fjerne den der.”

Aleera tog katanaen ned og holdte det langs siden; hun kunne aldrig vide om hendes far ville teste hende yderligere.

”Du er tit hernede, Aleera, oftere end dine brødre er. Enten er du ivrig i at hjælpe med at dræbe Vlad Dracula, eller også, så har du bare meget vrede du skal af med. Det er altid afstressende at komme ud med følelserne, på den ene eller anden måde.”

”Far,” sukkede Aleera og lagde sværdet ned på madrassen. Hun gik over og samlede de tabte daggertter op, og vendte sig om mod faren, med et sving fra hestehalen. ”Du ved godt hvorfor jeg hele tiden træner.”

”Kan du ikke nævne det igen? Du ved, i min alder husker vi ikke så godt mere. Fortæl din gamle far det en gang mere, så er du en sød, lille engel.”

”Far, du er kun lidt over fyrre,” smilede Aleera, men så blev hendes ansigt mere alvorligt. ”Du ved jo godt, at grunden til at

jeg kæmper og træner så ofte, er jo at jeg vil have hævn over den vampyr, som dræbte mor.”

”Aleera min engel,” sagde doktor Oradea og tog Aleera ind i sin favn; hun lagde hovedet på hans skulder. ”Det er så mange år siden, kan du ikke lægge det til side? Hvor stor er chancen for at du møder ham igen? Du så jo ikke vampyrens ansigt.”

”Jeg vil kunne lugte ham, far,” mumlede Aleera mod hans skulder. ”Den lugt vil man kunne genkende overalt. Den forfærdelige stank af død og blod. Den dræber man aldrig.”

”Men derfor behøver du ikke, gå på vampyrjagt hver nat. Bestemt ikke i skoledagene. Tag et par fridage, Aleera. Dine brødre er jo også optrænet til vampyrjagt.”

”Jeg ved det, men de har så travlt med alt muligt andet.”

”Det er fordi de kan finde ud af, at have andre ting i hovedet end at tænke på hævn og vampyrer. Prøv at finde noget andet at samle tankerne om. Skolen for eksempel.”

”Skolen?”

”Ja, følg lidt med i skolen, lav dine opgaver. Du kan jo ikke få nogen uddannelse i vampyrdrab.”

”Hvis man kunne, ville jeg sikkert på A i det.”

”Aleera,” sukkede doktor Oradea og hun kunne mærke at hans muskler spændtes. ”jeg har i dag modtaget et telefonopkald fra din engelsklærer, Mrs. Bransfield. Hun siger at du i en stil skrev af. At du tog en historie og lavede den til din egen.”

”Far, det har jeg ikke gjort!” hvædede Aleera fornærmet og hev sig ud af sin fars varme favn. Først Mrs. Bransfield, nu hendes far. Dette var ikke hendes dag. ”Som jeg sagde til hende og nu vil sige til dig: jeg gjorde det ikke!”

”Hun har selv set den bog, og ligheden er enestående. Hvorfor gjorde du det, Aleera?”

”Far, den bog skulle ikke eksistere!”

”Så nogen har taget din ide og lynhurtig fået den udgivet?”

”Nej, far, ikke sådan,” forsvarede Aleera sig med. ”Den historie kan ikke eksistere i en bog, for den historie jeg fortalte, det er vores historie! Den om Dracula, Maricea og vores bedstefar!”

Doktor Oradea blev stram i ansigtet. ”Du fortalte vores historie?”

”Ja. Vi havde om Bram Stokers Vlad Dracula, og vi fik til opgave at fortælle om hvordan Vlad blev til vampyr. Jeg tog vores historie, for den er så overdreven at folk umuligt ville kunne tro at det var virkeligt! Men den nye dreng i min klasse, Nigel Negrescu, han vidste hende en bog, hvori vores historie er nedfældet. En i vores familie må have skrevet den, eller også kender en til den og vil tjene på vores historie.”

”Det kan ikke passe. Den historie må ikke blive nedfældet, og alligevel er den uskrevne historie nedskrevet. Hvad hed bogen? Hvem er forfatteren?”

”Jeg spurgte hende, men hun havde ikke set det. Hun sagde at jeg selv burde vide det.”

”Det her er slemt. Jeg må tage kontakt til Rumænien og se om de ved noget.”

Doktor Oradea bevægede sig over i den anden del af kælderrummet, hang sin katana på plads og satte sin ene fod på det første trappetrin, da Aleera kaldte på ham.

”Far, jeg tage ud på vampyrjagt i dag.”

Doktor Oradea fjernede sig fra trappen og bevægede sig over mod Aleera.

”Nej, du gør ej.”

”Hvorfor? Jeg har jo ikke kopieret efter!”

”Du er i din periode, så det går ikke at du går ud i nat. De vil hurtigt kunne lugte sig frem til dig.”

”Come on! Så slemt er det ikke! Jeg er i slutningen af min periode!” jamrede og plagede Aleera. ”Det er fredag, en af vampyrernes yndlingsdage! De kommer frem i hobetal!”

”Nej, Aleera.”

”Men...”

”Et nej er et nej, Aleera. Dermed basta!”

Aleera skreg af frustration, lod tingene ligge og tordnede forbi ham op af spiraltrappen. Det at reolen tog lang tid om at glide til side, gjorde Aleeras frustration større. Da den endelig var gledet til side, var hun ved at vælte sin ældste bror Gabriel den femogtyvende, og selvom han hilste på hende, svarede hun ham ikke. Hun styrtede forbi ham, og op af trappen til første sal. På vejen var hun ved at vælte tvillingerne, Elijah og Joel. De stirrede forbløffet efter hende, og hun kunne høre hvad Joel sagde til Elijah.

”Hun er vidst i sin periode igen.”

Derefter smækkede hun døren hårdt i og smed sig på sin seng, mens hun flåede i en af hendes puder af indædt raseri.